

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

..... APARE DUMINECA .....

Prețul abonamentului:		Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserțiuni se trimit administrațiunii „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:	
Pe un an	160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin	
Pe jumătate de an	80 „		până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200	
Pe un pătrar de an	40 „		de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei.	
Un număr	3 Lei.			
Pentru străinătate pe un an		260 Lei.		

PARTEA OFICIALĂ.

Nr. 4861 B ex 2928.

Notă oficială.

Se aduce la cunoștință absolvenților de teologie că examenul de calificare preotească se fixează pe ziua de Marți în 4 Septembrie a. c.

Deci cei cari doresc să se supună la acest termen examenului de calificare preotească, se provoacă să-și înainteze petițiunile timbrate în regulă până la 25 August a. c. alăturând următoarele documente:

- 1). Extras de botez
- 2). Certificatele școlare anterioare studiilor teologice,
- 3). Absolutorul teologic,
- 4). Atestate despre ocupațiunea în timpul dela terminarea studiilor teologice,
- 5). Taxa examenului.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută în 4 August 1928.

Episcopul diecezan

Dr. Iosif Tr. Badescu

*

Nr. 3877 B ex 1928.

Concurs.

Din fundațiunea învățătorului pensionar Ioan Marcu și a soției sale Iuliana Marcu din Bocșamontană se vor acorda pentru anul școlar 1928 /29 două burse de câte 1000 Lei pentru elevi dela școlile liceale și pedagogice apoi studenți dela academia noastră teologică și dela universități, săraci dar cu purtare bună de religieune

ort. română de pe teritoriul eparhiei Caransebeșului. Preferiți vor fi fiii de învățători români ortodoksi din eparhie.

Doritorii de a obține aceste burse au să înainteze Consiliului eparhial până la 15 Septembrie a. c. rugările lor ajustate cu următoarele documente:

- 1). Estras de botez,
- 2). Certificat școlar de pe anul 1927/28,
- 3). Atestat de moralitate dela Oficiul parohial, adeverindu-se și că petentul este de religieune ort. rom. din dieceza Caransebeșului și
- 4). Atestat dela primăria comunală despre starea materială a părinților vidimat și de oficiul parohial.

Petițiunile întrate după termin și neadjustate cu documentele înșirate mai sus nu se vor lua în considerare.

Caransebeș din ședința Consiliului eparhial ținută în 4 August 1928.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu.

Legătura iubirei.

De bună seamă ați urmărit cu atențiune, cum se pune baza unei case nou zidite, cum se clădesc pereții ei până ajung sub streșina acoperitoare.

Ați văzut, că materialului de piatră și cărămidă îi trebuie o legătură, care strângându-l întru olaltă face, ca din acel material risipit în neregulă să se aleagă un singur întreg, ce se chiamă: casă.

Legătura aceasta este varul și nisipul cari cimentează într-o unitate materialul resfirat.

Intocmai cum nu se poate imagina o zidire fără acest ciment lăuntric creator, așa nici o parte mai marcantă a societății omenești nu este posibilă fără un ciment oarecare.

Despre adevărul acesta ne putem convinge oricând în mod neîndoelnic din istoria popoarelor, ce ne stă la dispoziție.

Cine ar putea să nege:

Că pe membrii unei familii îi leagă întru olaltă o legătură strânsă;

Că pe cetățenii aceleași țări legătura aceea îi topește în unitatea multcuprinzătoare a statului.

Legătura aceea nu este vre-o legătură fizică, pe care o vezi cu ochii, cum vezi cimentul cel ce întărește piatra și cărămida întru olaltă, ci legătura aceea este o legătură sufletească, care se chiamă: iubire.

Infățișarea cea mai tristă ni-o otere familia, în sânul căreia e zdruncinată legătura iubirei. O atare familie încetează de ași mai avea rostul, încetează de a mai fi, ce ar trebui să fie.

Așisderea și un popor, pe a cărui fi nu-i mai leagă iubirea întru olaltă, e condamnat la sigură perire.

Iubirea este cimentul, este puterea centripetală, care face ca în jurul unei vertebre să se consolideze un întreg.

Aveam pe vremuri un cunoscut, care își pușese în gând să scrie o morală, fără să se razime pe învățăturile propagate de biserică. S'a și pus serios pe lucru, dar arătându-mi o parte a muncii sale, l-am aflat pe acest cunoscut al meu îngenunchiat în fața acelei iubiri, care este una din temeliiile bisericii noastre.

Marea însemnătate a iubirei pentru omeneire se vede și de acolo, că toți cei ce au propagat-o cu îndârjire s'au ridicat mult deasupra vremurilor.

Monumente nu li-s'au tăiat în piatră pentru-că li-s'a ridicat monument viu în sufletul omenesc, păstrându-li-se numele neperitor, ca ceva sfânt în gura posterității.

Iubirea este locul unde își dau întâlnire toate religiunile, căci fără de iubire, fără acest element de cohesiune, nu sa întemeiat nici o religiune adevărată.

Secole de-a rândul s'a păcătuit contra iubirei. Ura și desbinarea au fost arme distrugătoare de pace și iubire. Ele s'au ținut cu înverșunare la suprafață, umplând cu victimele secerate numeroase cimitirii, dar spre mângăerea neamului omenesc din aceleași cimitirii, din rămășițele pământești ale celor căzuți jertfă a crescut cu timpul o pioasă floare: floarea iubirei.

Exterminarea iubirei din sufletul omului ar însemna nimicirea neamului omenesc, căci precum planta nu vegetează fără căldură, astfel nici un organism social nu poate funcționa normal fără focul iubirei.

Cultivarea iubirei este un postulat, pe care îl reclamă cu insistență orice epocă de consolidare. Dovadă, că pe câmpurile de luptă, stropite cu sânge de erou apar haine albe de maice ocrotitoare, ce stau în slujba sublimă a iubirei dat fiind, ca toate războaiele cu pace să se încheie, pentru-că pacea e sora cea mai tineră și fragedă a iubirei.

Aurel Moaca.

Preoțimea și mișcarea antialcoolică.

„Voi vorbi mereu despre acelaș lucru nu pentru-că mă atrage, ci din necesitate. Pe timpul cât ține boala ar fi o slăbiciune și o părăsire a datoriei, dacă aș lipsi pe cel bolnav de ajutorul meu doftoresc, ba așa ceva ar fi o cruzime și un lucru neomenos“. Cuvintele acestea ale sf. Ioan Gură de aur îmi vin în minte, când citesc apelul ce I. P. S. Mitropolitul Pimen a înaintat sf. Sinod în chestia alcoolismului.

Cu vreme și fără vreme I. P. S. Sa ține tot mereu la suprafață această chestiune, care roade adânc la temelia vieții noastre naționale dar și morale. A trecut multă vreme dela impunătorul congres antialcoolic ținut în Cernăuți, unde glasuri autorizate, persoane suspuse, ca Mitropoliți, Miniștri, Generali prin cuvinte jalnice au arătat pustiirile acestui teribil flagel, și își arătau simpatiile pentru mișcarea antialcoolică ce se începuse și la noi. S'a votat și o moțiune, dar se vede că și aceasta a avut soartea ce o au în general moțiunile. Din această amorțeală ne scoală iarăș glasul autorizat al I. P. S. Pimen.

Alcoolismul prin întinderea ce-a luat-o la noi în țară și prin patinile ce le deslănțuește trebuie să pună pe orice om -- care are cătuși de puțin la inimă interesele neamului -- pe gânduri. Statisticile ne dau date îngrozitoare. Avem în țară peste 168.000 cârciume față de vreo 50000 biserici și școli.

În anul 1924 s'a beut la noi beutură în valoare de peste 11 miliarde lei. Că s'a beut și mai înainte prea adevărat, dar nu în proporția de acum și nu beuturi așa de falsificate și vitriolizate ca acum. Românașul nostru bea iarna ca să-i țină de cald, vara ca să se răcoarească, când îi cu voie bună să își mărească veselia, când îi supărat ca să își „înece chinul și suspinul“. În cântecele sale își „legitimează“ această atitudine.

Deși problema alcoolismului este o chestiune care într'o largă măsură interesează statul — în Maramureș 80% din tinerii chemați la recrutare au fost găsiți neapți pentru serviciul militar — că ce a făcut statul în direcția scesta ne-o mărturisește însuș autorul proiectului legii băuturilor spirtoase, care de ani de zile își așteaptă votarea, când zice: „dela război încoaci s'a făcut mai mult o politică de alcoolizare a țării în loc de a se fi urmat acea de stânjenire a unui rău ale cărui efecte războiul le putea opri“. Iată ce a făcut statul până acum în direcția combaterii alcoolismului și sunt puține speranțe de a face ceva trainic în viitor. Să luăm spre pildă legea repausului duminical pe care o consideram ca un frumos început în lupta mare și grea ce se va da în contra alcoolismului. Nu voim să fim din ceata acelor, cari toate le văd într'o lumină posomorâtă, dar când îi vorba de legea aceasta involuntar ne vine refrenul atât de cunoscut „ca la noi la nimeni“. Unde și când s'a mai auzit ca o lege să fie luată la buna dispoziție a prefectilor. De ce în unele județe cel puțin se dau ordine pentru închiderea cârciumilor în Dumineci și sărbători legale, iar altele lasă ușițe de scăpare pentru eludarea legii avansând cârciumile la rangul de restaurante. Auziți restaurante în comune uitate de lume! Văzând desinteresul statului un puternic curent în opinia publică eu cred, că va trezi și statul la realitate. În Bucovina unde răul pare a fi mai mare cameni de inimă s'au pus în fruntea mișcării, formând o societate „Trezvia“ și organizând acel mareș congres de care amintit-am la început.

O întrebarea firească se pune acum, care este, și care trebuie să fie atitudinea preoțimei față de această problemă. Răspunsul scurt și respicat este: în fruntea mișcării. Căci alcoolul vatămă nu numai trupul, dar și și sufletul omului și preoțimea, dacă îi zace la inimă împlinirea cu scumpătate a datoriei, trebuie să îl privească ca un dușman în calea lătirii împărăției cerești și în consecință să acționeze. Urmările cele mai nenorocite le produce alcoolismul pe terenul vieții sufletești, el este promotorul atâtor cauze, cari toate tind la destrămarea vieții religioase-morale. „Căci cine ațăță szezile, cine pornește bătăile, cine înmulțește omorurile oare nu urita de beție“ zice înțeleptul Solomon. La un om stăpânit de patima beției vieța familiară se prezintă cât se poate de tristă: certuri, sudalme, vorbe și fapte urite și acestea toate în văzul copiilor. Iată cu ce merinde sufletească ne sosesc enoriașii nostri de mâine.

Dar pentru a ne înrola într'o oaste și îndeosebi a fi în fruntea ei, să vedem ori de îndeplinim condițiile cerute unui suflet de comandant. Într'o conversație avută cu mai mulți Domni îmi exprimau îngrijirea de lățirea nestânjenită a alcoolismului și urmările triste din punct de vedere național și moral. „Este prea adevărat ce spui Dta — îmi zice unul —, dar să mă ierți tocmai dela biserica și slujitorii ei n'am nici o speranță că va veni îndreptarea“. Firește, i-am răspuns, că nu se pot aduce cazuri izolate cari sunt strict personale pentru a face din ele înfățișarea bisericii, căci ea nu poate fi solidarizată și nu poate fi întinată de păcatele slujitorilor ei. Dar m'am adus aminte tot atunci de vorbele unui episcop pe cari le-am cetit în cartea Arhim. Scriban „Chemarea preotului“ care zice: „Acum când credința e mai slabă și sufletele se ridică mai greu către supranatural, pentru popor preotul reprezintă adeseori religiunea și după preot va judeca el despre religiune“. (pg. 54). Deci nu e nici o consecvență logică — observă Arhim. Scriban — de a socoti legea vinovată pentru ceiace vestitorii ei fac, totuși sunt o mulțime de alte considerațiuni după care purtarea neconformă preceptelor, păgubește preceptelor însăși.

Una e rațiunea și alta e inima. Cazul cu sectele este destul de grăitor, cari știu că tocmai pe această temă ne atacă, că ducem o viață neconformă cu vorbele ce le spunem. Vorba aceea, predicăm apă și bem vin. Una să se știe fie lumea ori și cât de păcătoasă și depravată totuși așteaptă, ca acela, care prin grația divină și voința proprie este chemat la sfințirea vieții creștine să fie din toate punctele de vedere ireproșabil. Să fie „un preot la care totul predică, gândul lui, vorba lui, gestul lui, fapta lui, întreaga lui vieță trăită în duhul lui Christos“. Este clar deci, că dacă vrei să reformezi lumea după spusa lui Carlyle începe cu tine însuși. Nu poți apăra pe cineva când tu stai pe banca acuzaților.

Trebuie să ne recunoaștem deci vina, căci nu numai ne-am desinteresat, dar într'o măsură oarecare ne-am făcut complici. Mișcarea s'a pornit. Osândă grea ne așteaptă de vom sta și pe mai departe în nepăsare, dar îndeosebi pe aceea, cari prin faptele lor dau loc la smintea. Tu preotule care după rânduiala lui Dumnezeu ai obligamentul special de a duce la mântuire sufletească turma încredințată spre păstorie, ești cel dintâi care o smintești „mai bine era de nu te-ai fi născut“. Căci trebuie să vină smintelile; dar vai omului aceluia prin care vine (Mat. 18, 7). Dacă prin tine preotule vine smintea -- zice sf. Ioan Gură de aur — păcatul devine mai contagios, lasă urme mai adânci în suflete și e mai greu să ne ferim de el.

În lupta contra alcoolismului preoțimei îi este rezervat un rol important. Căci lupta ce se dă este „o luptă pentru restaurarea legii lui Christos despre lăpă-

1) Colan: „La luptă dreaptă“.

darea de sine, o luptă împotriva celui mai periculos dușman, care s'a năpustit cândva asupra împărăției Domnului, o luptă pentru fericirea temporală și vecinică a atâtor suflete nemuritoare, este o luptă pentru cauza Domnului²⁾.

Imn.

Impresii de Duminică.

Zi de sărbătoare; e Duminică.

Pe aripi de raze calde, aurite, domol ziua Domnului vine să salute fețele istovite de muncă ale robilor pământului din satul nost' de munte. Ei o primesc cu bucurie. Casele lor sunt de vreme curate, ograda și drumul sunt măturate de ieri și totul e înadins gătit să întâmpine cu vrednicie desrobitoria zi sfântă. Toți se sârguesc să scoată hainele de sărbătoare, înțelenite în ormanul de după ușă. Flăcăii își iau pălăria cu părul de mistreț; fetele își pun năframa cea mai pestriță. Cu grijă o petrec în jurul gâtului, sub părul frumos împletit și îmbrobodit în fel de fel de ace. Bătrânii se trudesă și ei să schimbe costumul de peste săptămână. Își pun apoi punga cu tutun în buzunar, luleaua în gură. Bătrânele câte una, singure rămân acasă; ele veghiază la focul care astăzi trebuie să ardă mai mult ca în cele șase zile, căci în sărbători săracul ca și bogatul mănâncă mai bine. Bătrânește pe 'ndelete bătrânii se duc întâiu la comună să audă ce porunci se mai dau, pe urmă, cu toții mici și mari se îndreaptă către biserică.

Casa domnului e clădire nouă, frumos împodobită și curată. E situată cam în mijlocul comunei, pe un loc ridicat. Curtea ei largă, împrejmuită cu gard de zăbrele este plantată cu brazi. În fața ei, cam în colțul de răsărit se înalță monumentul celor peste treizeci de eroi căzuți pe câmpul de onoare. De buna stare a bisericii și a tăcuților ei gardieni se îngrijește crâșnicul. E un om bătrân, cu frica lui Dumnezeu și cu iertătoare iubire de oameni. Lucrul său puțin, e și mai puțin plătit; el se mângăie cu recunoștința oamenilor și i-e destul.

În sat nu este preot. De mai mulți ani credincioșii așteaptă de la consistoriul din Timișoara preot și așteaptă docil și cuminte.

Lumea se adună totuș multă. La orele nouă și jumătate se trage clopotul întâia oară. În răstimp credincioșii vin tăcuți și ocupă băncile din ograda. După ce a tras de trei ori, la zece ciasuri începe slujba. Credincioșii intră cu duiumul în biserică; toți se întrec să ajungă la

rugăciune. Femeile cu copii în brațe, bătrânii apucă de s'asează în bănci. În cor se urcă tinerii cântăreți în frunte cu cantorul.

Toată lumea a intrat acum. Din chilioara de alătura altarului iese crâșnicul și trage de clopoțelul fixat în căpriorul ușei. Doi copilași se ivesc; sunt „ministranții“. Unul cu crucea în mână se apleacă în fața sfintei mese, așează obiectul sfânt pe urmă, simetric, unu în fața celuilalt se așează de dreapta și stânga altarului. Tăcerea se face și mai adâncă; schincitul sporadic al copiilor mici pare a nu se mai auzi. Tăcuți și cuminte privesc cu mirare înainte — poate la copiii de lângă altar.

Din cor deodată orga începe să sune; cântări, psalmi —acompaniate în gând și inimă de toți cari ascultă melodiile acelea sfinte. Din când în când sunetul de metal al cântărilor se întrece și pare să fie biruit de corul tineretului. Voci aspre, puțin cultivate ele sunt sguduite toate de acelaș fior mistic. În elanul lor ele isbesc timpana acelu auz lăuntric, care nu aude decât voci sonore; — în focul iubirii pentru cele de sus se topește orice duritate; dragostea toate le nivelează, toate le lucrează.

Orga a încetat acum. Cantorul ia biblia în mână și citește evanghelia Duminicii.

Dup'aceea toată lumea, dimpreună cu corul rostește — pe nemțește bineînțeles — „Tatăl nostru“. Urmează iarăși cântări de orgă și de cor. Intretimp cantorul vestește, că Miercure se serbează „Adormirea Născătoarei de Dumnezeu“ și după câteva clipe toată slujba se sfârșește.

*

E după masă. Sunt tot în satul acesta cu credincioși romano-apuseni, în a căror biserică — în lipsă de biserică ortodoxă — am înălțat și eu o rugăciune.

Multe și nedefinite impresiuni mă încercuesc și din cadrele lor nu mă scapă. Mai mult mă obsedează însă o idee; gândul împintenat de ea mi-se întoarnă atunci la „slujba“ de dinainte de masă. Slujbă bisericească fără preot. Dar cu câtă evlavie și frică de Dumnezeu săvârșită și totodată ascultată! Lipsă de preot și nici o alterare a simțămintelor religioase! Dimpotrivă. Te isbește plăcut numărul mare și conștincioasa participare a credincioșilor la rugăciunea comună în biserică. De bine de rău au întocmit ei o slujbă — cu cântări de psalmi și rugăciuni. Cât de satisfăcuți se simțesc ei apoi. Ușurați sufletește și cu bună voieșie — așa i-am văzut îndreptându-se spre casele lor pe toți... Și cu cât cugetul meu se apropie de simțămintele de pietate ale acestor oameni atât de modești, cu

²⁾ N. Oana: Clorul și chestiunea alcoolismului.

atât realitatea mi-se prezintă prăpăstioasă și tristă în fața multora din credincioșii Bisericii noastre. Pentru că adevărul este acesta: bisericile sunt foarte rar cercetate. Și nu în satele fără preoți întrelasă creștinii cercetarea slujbelor, ci peste tot în satele cu preoți. Vor îngăima unii, dacă-i întâlnești pe stradă; că e vara, e toiu lucrului. Minciuni și păcate. Iarna încă nu vine, afară de doi-trei bătrâni și tineretul școlar, nimenea. Iar ce privește lucrul, interzis este doar de legile civile cât mai ales prin cele Dumnezești eterne legi. Și de ce bieții acei robi cu chipul de om știu să le respecte și pe unele și cu sfințenie să le păzească pe celelalte. Se ujută unii pe alții; cei bogați pe cei săraci, le fac clăci?! Neadevăr. Într'o apropiată comună, tot timpul, cât preotul a oficiat cele două sfinte servicii — utrenia și liturgia — într'o Duminecă, credincioșii săi făceau „clacă“ unui bogătan străin de legea și de neamul lor, clacă pentru pietrișarea unui teren de „tennis“.

Dar mai e ceva de amintit. În comuna aceasta, de ani de zile rămasă fără preot, un sectar nu se găsește. Oamenii nu înțeleg să-și părăsească legea lor de dragul unor aventurieri. Dar sectanții nici nu se ostenesc să vină aicia cale de mai multe ceasuri pe drumuri grele să *propovăduiască apostolește mântuirea*. Pretinșii *apostoli* nu au la îndemână confortabile mijloace de comunicație și întrelasă propagarea învățăturilor lor în satele dela munte. Mai ușor se circulă la șes. Imi vine în minte, cum un predicator de aici, zilnic se urca într'un autobus și cu biblia purtată într'o geantă de piele, se ducea de lua trenul pentru a se coborî iarăș în satele, în cari era gară. Așa înțeleg să lățiască învăătura lor vătămătoare ca semința de scăeți — dar ce folos dacă oamenii noștrii nu-i judecă cum ar trebui!.

Multe altele imi vin încă în gând. Și bune și rele. Multe lucruri am văzut în astă zi, din cari cu drag aş duce alor noștrii dela șes și dela munte. Mă tem însă, că nu vreau să le'nțeleagă — și așa cu îndoiială las peana din mână.

Brebul-nou (Weidenthal) în 12 August 1928.

R.

Razele soarelui.

Prelegere din religie, de preot Sinesiu Bistreanu.

Iubiților! Am cetit când-va într'o carte veche că în țara Massachusetts, din continentul Americii, hotărîseră ocârmuitorii țării ca cerșitori să nu se mai ivească pe stradă; iar deosebit pentru orbi — cari să nu mai fie în greumântul familiei căreia aparțin — să li se ridice pe cheltueala statului o cazarmă mare care să-i adăpostească pe toți orbii din țară. Și hotărîrea lor au adus-o la îndeplinire și și-au zidit un edificiu mare, cu odăi spațioase, dar — se presupune — că având mari cheltueli cu zidirea se nimerește unul dintre ocârmuitorii, ce se dovedea mai ascuțit la minte, și propune ca odăile să fie fără ferestre, căci susținea ei: orbii și așa nu văd, deci nu e lipsă de lumină.

Dar părerea acestuia se dovedi fără temei și se desvoltă în paguba nenorociților de orbi, căci în scurtă vreme aceștia deveiră suferinzi, își perdură rumeneala din față carea pân'aci era semnul sănătății, îi cucerește un fel de oboseală, erau neliniștiți și triști deși nu erau bolnavi; mai la urmă și muriră câți-va.

În sfârșit ocârmuitorii recunoscără că au greșit și aflară de înțelepțește să spargă în părete și orânduiră ferestre la locurile de lipsă și... minune mare... orbii căpătară față sănătoasă, le pierd dispoziția cea de-a pururea nemulțumită și se sălășluiește între dâșii voia bună, sunt veseli și mulțămii sufletește. Și care era oare pricina? Razele soarelui năvălește voios în odăi și încălzește și luminează încăperile umede și întunecoase. Iacă aci e tainica și minunata putere a razelor soarelui.

Apoi o mai știe fiecarele că pământul acesta e în timp de iarnă amorțit ca un mort, dar prin razele soarelui căldute de primăvara primește nou nutriment de producere, și tot razele soarelui colorează colții albicioși a diferitelor soiuri de produse pe cari omul le scoate la iveală fie din pivnița ori din groapă. Și oare n'ați observat că lăstarii — cari păreau pân'aci uscați — a rugului de lângă gardul țarinei, prin ivirea razelor de soare înverzesc și înfrunzesc.

D'apoi noi oare nu ne simțim primăvara mai veseli, par'că suntem renăscuți; ba chiar observăm că și cei suferinzi în vreme de iarnă primesc primăvara o viață nouă, primesc sănătate și aceasta numai din pricina că s'au împărțășit de razele soarelui.

Partea de căpetenie din om e sufletul, care încă are lipsă de razele binefăcătoare; iar aceste raze sunt pentru dânsul sf. rugăciune.

Și bine să gândiți iubiților, că ce are oare să se aleagă din noi, ființe a lui Dumnezeu, dacă ne-am lipsi de darul rugăciunii? Eu cred că noi atunci nu vom avea parte ca să strălucească pe frunte-ne razele bună-tății și a milei dumnezești. Căci bine să ne-o însemnăm, că precum razele soarelui au putere covârșitoare asupra vieții pământești a corpului, tot aceeași influență o are rugăciunea asupra sufletului omenesc.

De-a dreptul dela fabrică

au sosit la librăria diecezană brâne preotești în roșu și albastru de unde se pot comanda cu prețuri moderate.

Imi este milă de nevoieș, dar compățimesc mult pe omul care nu știe, ori nu vrea să știe să se roage lui Dumnezeu; căci mi se pare că unui astfel de om îi lipsește sufletul, că și-a pierdut graiul, că umblă pe căi greșite, or că orbechează prin nește peșteri mucedu și întunecoase. Mai că aș crede că-i mut celce n'are prilej a vorbi în toată dragostea cu Dumnezeu. Tatăl ceresc și hotărâsc în gândul meu, că un astfel de om se potrivește cu'n rob căruia îi lipsește lumina și n'are parte de binefăcătoarele raze ale soarelui, e un om de viu înmormântat, care se vestejește și se sfârșește tot mereu, până ce moare.

Vor susține unii, că pot trăi și fără rugăciune, că și așa mănecarea le priește și bani câștigă binișor; ei însă spun un neadevăr, ceea-ce ar trebui s'o recunoască din sbuciumul și neliniștea sufletească lăuntrică a lor.

La astfel de oameni sufletul se deosește cu încetul și își pierde voia de a se ruga; iar aceasta o putem observa la noi înși-ne. Ne lipsește însuflețirea către Dumnezeu, devenim leneși în afacerile noastre, ușuratici în hotăriri și ne mai lipsește îndemnul de a delătura gândurile resvrătitoare și poftirile pismei, răzbunării și a desfrâului. Inima ne-o cucerește o răceală ghețoasă, amurțește în noi iubirea dumnezească și ne stăpânește — ne acopere 'par'că — o pătură rece ca de zăpadă, carea se aseamănă cu lenea și nepăsarea, pân' ce se ivește în lăuntru nostru sălbatica roadă a urăcioaselor patimi, cari dejosindu-ne, devin tot mai îndrăsnețe și atunci am sfârșit-o ca om.

Venim apoi la convingerea, că ajungând noi în aceasta scârboasă stare, ni s'a și croit calea din clipita ce am încetat a ne ruga lui Dumnezeu, or că deși ne rugăm, n'o facem cu tot cugetul și întreaga voință,... așa că sufletul a căzut din înălțimea ce i-o croise și hotărise odinioară Dumnezeu Făcătorul.

Animalul își are rostul său și poate trăi fără rugăciune, făr' a conveni, a vorbi cu Dumnezeu, — dar nu omul, care-i făptura lui Dumnezeu.

D'aci urmează că omul își are o menire deosebită. Omul stoarce din rugăciune vloga vieții sufletești, carea apoi îi produce puterea de a vețui, și tărie și voie bună; iar părăsind noi rugăciunea, ni se smulge din suflet germenele, simburele, și rădăcina plantei, și floarea vestejește și moare, că celce nu să roagă... trage de moarte.

Cetisea odinioară că în vechime era un urieș anume Anteus, carele avea o putere deosebită — dar numai — câtă vreme ajungea de pământ cu picioarele sale, așa că nimenea nu-l putea doborî; vine însă înțeleptul Hercule, și acesta ca să-l birue îl ridică sus în aer. Tot astfel dirige și diavolul, carele vrând să ne doboară, ne abate dela rugăciune.

Cât ar fi pentru noi dacă am avea voință întru a ne ruga! Indată s'ar ivi peste creștetul dealului soarele ce pierisă, da, soarele milei cerești, carele ar risipi acele cute întunecate ale gândurilor noastre; ar dispărea pornirile

otrăvicioase a ispitelor trupești și ne-ar inunda sufletul înghețat, aproape mort, cu undele luminei, a căldurei și puterii.

Să încercăm deci fiecarele a ne ruga lu Dumnezeu și îndată se ivesc în noi semnele adevăratei vieți; iar continuând în rugăciune câștigăm marea încredințare a milei dumnezești.

Să nu ne indoim și nici să nu desnădăduim, că de ne-ar fi sufletul cât de otrăvit ori lipsit de încredere — susținând că pentru dânsul nu mai este mântuire — totuși noi să nu nesocotim puterea de mântuire a milei dumnezești.

Mila și bunătatea dumnezească reinvie morții chiar; Dumnezeu ne conservă sănătate și putere, să îndeplinim cele bune... însă să-l rugăm și să-l-conjurăm ca în virtutea sângelui și a ranelor unsului său — Iisus — să ne facă părtași de binefacerile și mila sa.

Mântuitorul vestea de pe munte întregii omenimi, că rugând pe Tatăl ceresc, ne va da tot binele. (Evg. Matei 7. 11).

Într'o vreme scriau ziarele, că în capitala țării, la o expoziție de flori, primul premiu îl câștigase o fetiță săracă, carea cu părinții ei — muncitori — locuiau într'o pivniță întunecoasă și umedă, așa că comisia ce împărția premiile se mira cum fetița a putut dovedi o floare atât de frumoasă. Și ce făcuse fetița? Curtea era împremuită de case înalte și fiindcă razele soarelui, n'ajungea în curte, carea încă dovedea umezeală și lipsă de lumină, cu aer greu; dar când se nimereau zile senine și calde... să ivea și'n curte câte o rază răsleată de soare și atunci fetița alerga cu ciobul ce conținea floarea și-l punea în preajma razelor soarelui și cu cât razele se mutau și fetița rânduia ciobul și astfel câștigă căldură și lumină.

Deci să luăm povață dela această fetiță și rugând pe Dumnezeu, să transpunem floarea sufletului nostru către lumină și căldură,... spre soarele ceresc, și îndată simțim întrând în arterele (vânele) noastre undele unei noi vieți sufletești și... renaștem și vom străluci în lume.

Var, 18 Octomvrie 1927.

Ș T I R I

O sută de ani se împlinesc astăzi — în 19 August — dela nașterea inimosului luptător naționalist Dr Ioan Rațiu. Fostul președinte al partidului național român, care în luptele dela 48 împotriva Ungurilor îmbărbăta flacăii de sub steagul lui Iancu — este cea mai luminoasă figură a vremurilor de mari primeniri sociale și naționale. Dârzul memorandist, este singurul care în fața juriului din Cluj a avut curajul să spună „că aici se discută existența poporului român, or existența unui

popor nu se discută ci se afirmă; noi avem dreptul să fim acuzatorii și voi cei acuzați!" Cuvintele acestea cuprinzătoare a unui etern adevăr, totdeauna călcat în picioare de asupritorii milenari, vor fi săpate pe placa comemorativă ce se ridică pe casa din Turda, întru vecinica amintire a celui care a fost Dr. Ioan Rațiu.

Gazeta „America” din Cleveland aduce îmbucurătoare știre, că numeroși Români au urmat la școlile americane superioare și universități. Dar nu numai atât; tinerii români se disting printre cei mai harnici și mai isteți studenți. Și cu drept cuvânt putem da crezare acestui ziar, când ne gândim, că și în școlile ungurești în trecut, cele mai bune elemente le dădeam noi Românil!

BIBLIOGRAFIE

Sub tipar:

Cărți de Religie de Dr. P. Barbu și Pr. P.

Bizerea pentru;

1. Școlile de copii mici și clasa I a școlii primare.
2. Clasele II și III a școlii primare.
3. Clasa IV a școlii primare.
4. Clasele V, VI și VII ale școlii primare lucrate

după Programă Analitică a învățământului primar (sanționată cu decretul regal Nr. 2244 din 25 Iunie 1925) publicată de Ministerul Instrucțiunii.

CONCURSE.

Pe baza decisului Vener. Consistor diecezan Nr. 1673 B ex. 19 Aprilie 1924 și Nr. 5355 B din 22 Decembrie 1927 se escrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană” pentru ocuparea postului de capelan temporal în parohia de clasa II-a din comuna Markovac (Markoveț) regatul S. H. S. protopresbiteratul Verșetului cu drept de succesiune pe lângă bătrânul și neputinciosul preot Pavel Stoian.

Emolumente:

1. Din sesiunea de 30 jugăre (din care jumătate e pământ arător jumătate e țelină) 5 jugăre rămân în folosința preotului bătrân adecă: 2 jug. livadă de vale și 3 jug. dela „Gruniul cu lăstari” partea arată.

2. 4 jugăre din pământul bisericesc până la primirea sesiunii întregi.

3. Birul prețesc 60 dinari de fiecare nr. de casă ort.

4. Ștola uzitată.

5. Fiindcă bătrânul paroh își are casa proprie capelanul are locuință în casa parohială.

Capelanul va fi îndatorat a purta socoile bisericești fără vre-o remunerație.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta cererile de concurs Prea Onor. Oficiu protopres-

biteral din Vrșac (Verșet) adresate fiind „Comitetulu darohial” din Markovac.

Concurenții sunt poftiți să se prezinte în vre-o Duminecă sau serbătoare în sfta biserică cu prealabila încunoștințare a Prea Onor. Oficiu protopresbiteral spre a-și arăta dexteritatea în cântare și oratorie.

Markovac (Marcoveț) din ședința comitetului parohial ținută la 27 Mai 1928. 2—3

Victor Bojin m. p.

preș. com. par.

Gheorghe Ogrin m. p.

not. com. par.

În conțelegere cu mine: *Traian Oprea*, protopresb.

Nr. 4628 B. ex 1928.

Publicarea primă a concursului din „Foaia Diecezană” Nr. 32 referitor la ocuparea postului de capelan din Marcoveț se revoacă.

Din considerare că concursul s'a publicat în repetite rânduri, fără să se fi arătat concurenți cvalificați pentru parohia de acolo; având în vedere, că e necesitate imperativă, de a se îndeplini cât mai curând postul de capelan temporal, adecă cu drept de succesiune, Concursul prezent se publică cu aceea, că în lipsă de concurenți cvalificați pentru parohia din Marcoveț, se admit și concurenți cu cvalificațiune inferioară, respective extraordinară.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial, ținută la 11 August 1928.

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Traian Badescu.

*
* *

No. 256—2198

În baza ordinațiunei Venerabilul Consiliu Eparhial ddo 22 Martie a. c. cu Nr. 2097 B. ex. 1928. se escrie concurs pentru ocuparea definitivă a postului de preot în parohia de clasa III. din comuna Valeamare, protopresbiteratul Bocșa Montană, (devenită vacantă prin trecerea preotului Teofil Nistor de capelan Protopresbiteral în parohia Făget), se escrie concurs cu termen de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană”.

Emolumente:

1. Una sesiune parohială constatătoare din 32 jugăre pământ, și un plaț intravilan de 800 st. □

2. Ștola și birul uzitat.

3. Locuință în natură cu supra edificatele necesare.

Doritorii de a ocupa acest post sunt poftiți a-și înainta cererile de concurs prin P. On. Oficiu ppopesc al Bocșei și a se prezenta — în vre-o Duminecă sau sârbătoare spre a-și arăta dexteritatea în oratorie și tipic — cu prealabilă încuvințare a protopopului concernent — nu însă în ziua alegerii.

Valeamare în 17 Iunie 1928. din ședința consiliului parohial. 3—3

Petru Damșa m. p.

preș. com. par.

Iosif Sfercoci m. p.

not. com. par.

De acord cu mine *Mihail Gașpar*, protopop.

Corpul Portărellor, Tribunalul Caransebeș

Nr. 43 Port. 1928.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea LX din 1908 prin aceasta public, că în urma decizului Judecătoriei Urbane din Timișoara de sub Nr. 24.613 și 1927 efectuându-se execuțiunea la 23 Ianuarie 1928 în favorul următorului Alexandru Schwartz din Timișoara reprez. prin avocatul Dr. Iacob Déri dom. în Caransebeș, pentru suma de Lei 12.822 bani — capital și acces. mobilele sechestrate și supra-sechestrate cari s'au prețuit în 17.020 Lei — bani și anume: 1. Un vas de stejar de 751 litri, 2. 751 litri țuică de prună se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decizului Judecătoriei mixte din Caransebeș de sub. No. 702/1928 G. pentru încasarea pretensiunilor de 12.822 Lei — bani capital cu 10% interese din 1 Septembrie 1927 și spesele de 3614 Lei — bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 22 August 1928 la orele 3 p. m. în comuna Obreja la locuința urmăritului** și toți aceia cari au voe de a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus în baza art. 107, 108, din legea LX din 1881 se vor vinde celor car vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sechestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației în baza art. 120 a Legii LX din 1881 deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș la 1 August 1928.

Portărel M. Guran.

Revinzătorii „Calendarului Românului“ se invită să trimită fără amânare la adresa „Librăriei și Tipografiei diecezane“ prețul exemplarelor vindute.

ANUNȚ.

Cu onoare aduc la cunoștință On. public, că din 1 Septembrie a. c. mi-am mutat

Atelierul de Croitorie
de lângă hotelul „Pomul Verde“
în localul Ven. Consiliu eparhial
(în fosta prăvălie Grochovina).

Deci rog onorații clienți, ea și pe mai departe să mă sprijinească cu binevoitorul lor concurs.

Cu stimă:

L. Pallik
croitor.

FABRICA (ATELIER) DE LUMINI A EPARHIEI CARANSEBESULUI

În fabrica (atelier) de lumini, înființată de Consistoriul nostru eparhial, se află de vânzare lumini de ceară curată, în diferite mărimi și grosimi. Recomandăm credincioșilor noștri, ca să-și procure dela această fabrică luminele de ceară curată trebuincioase la diferitele acte religioase: cununii, prasnice, pomene, cazuri de moarte, părăstase, după cum se și cere aceasta de tradiția și **cultul bisericii noastre dreptmăritoare.**

Luminele se pot procura direct sau dela și prin epitropiile parohiale la **FABRICA** cu grosul

sau la „**LIBRĂRIA DICEEZANĂ**“ cu grosul și cu bucată.